

Atunci El poate spune ceea ce găsim în versetele următoare: »Ești frumoasă de tot iubita mea, și fără nici un cusur« (versetul 7). El a produs toate acestea. Este impresionant, că El spune cu admirație despre ea, că la ea nu este nici un cusur, căci noi știm, că El Însuși i-a dat această frumusețe. În Ezechiel 16,14 El spune că vestea frumuseții Ierusalimului a ajuns printre neamuri. Dar, El spune, și aceasta este de înțeles, »căci erai desăvârșită prin măreția Mea cu care te împodobisem«. Și totuși ce har, că El constată cu admirație la ea: nici un cusur! Cum se face, frați și surori, că Domnul Isus va putea spune, că noi suntem foarte frumoși pentru El? Deoarece noi am citit în versetul 6: »Până la răcoarea zilei și până fug umbrele, voi veni la muntele de smirnă și la dealul de tămâie«. Noi suntem încă în noapte, nu este încă ziuă. Umbrele încă nu au zburat, și totuși Domnul Isus remarcă la noi ceea ce El spune aici: nici un cusur. De ce? Pentru că El S-a întors înapoi la muntele de smirnă și la dealul de tămâie. Dacă El a vorbit despre maturitatea ei spirituală, El poate vorbi cu ea și despre slăvile Sale proprii. Unde găsești tu pe Domnul Isus acum? Tu Îl găsești înconjurat de slăvile Sale proprii, de smirnă și tămâie. Am citit despre acestea în capitolul 3,6 și acum le găsim din nou, smirna și tămâia, care aici sunt prezentate în toată bogăția lor, care se revarsă; un munte de smirnă și un deal de tămâie. Ele arată mijloacele prin care Domnul Isus ne va prezenta pentru Sine fără pată și fără zbârcitură (Efeseni 5,25).

Mai întâi este numit muntele de smirnă. Dumnezeu ne-a făcut plăcuți în Preaiubitul (Efeseni 1,6), pe baza a ceea ce El a făcut pe crucea de pe Golgota în suferințele Sale pentru noi, ceea ce este exprimat prin smirnă. Lucrarea de mântuire este primul lucru, pe baza căruia Dumnezeu ne-a făcut să avem parte de desăvârșirea lui Hristos. Însă și în viața noastră practică Domnul Isus S-a dăruit ca Marele nostru Preot pentru noi, ca să ne sfințească și să ne curățească prin spălarea cu apă prin Cuvânt. El ne-a iubit așa de mult, spune Efeseni 5, că S-a dat pe Sine pentru noi. Aceasta El a făcut-o pe cruce, însă nu numai atât. El S-a dat pentru totdeauna, ca zi de zi să ne curățească, ca să fie zi de zi pentru noi în Locul Preasfânt cu această tămâie, acolo sus pe deal. În timp ce lupta are loc în pustie, El este ca adevăratul Moise pe dealul de tămâie (Exod 17), ca acolo să se prezinte înaintea lui Dumnezeu cu această tămâie și să ne reprezinte acolo; așa cum El, atunci când ucenicii erau în furtună și cuprinși de spaimă în corabie, era sus pe munte, ca să se roage pentru ei (Matei 14,23-24). Acesta este dealul de tămâie. Acolo este El, ca să Se roage pentru noi. El S-a dat *o dată* pe cruce, însă dacă El nu ne-ar reprezenta și nu s-ar ruga zi de zi pentru noi, atunci nu am fi ceea ce suntem acum prin harul Său. El ne va conduce până la sfârșit. El S-a dat pentru noi, ca să ne prezinte pentru Sine fără pată sau zbârcitură, sau ceva asemănător, pentru ca El să poată spune despre noi ceea ce El va putea spune despre rămășița viitorului: »Ești frumoasă de tot, iubita mea, și fără nici un cusur«, așa că, chiar și noi, când vom ajunge la sfârșitul călătoriei prin pustie, după ce la fiecare pas am greșit și am fost mereu necredincioși lui Dumnezeu, vom putea auzi mărturia unui Balaam, care se uită la popor; »El nu vede nici o nelegiuire în Iacov, nu vede nici o răutate în Israel« (Numeri 23,21). Cum este posibil aceasta, frați și surori? Noi, cei care am umblat mai mult sau mai puțin prin pustie și cunoaștem necredincioșia noastră proprie, cum este posibil, ca până și un Balaam să trebuiască să spună: Dumnezeu nu vede nici o nelegiuire, nici un cusur, nimic nesfințit la ei? Pentru că Domnul Isus este pentru noi pe dealul de tămâie! El a fost odată pe muntele de smirnă, pe îngrozitoarea Golgota, în suferințele prin care noi am fost împăcați cu Dumnezeu, împăcați prin moartea Sa și prin învierea Sa. Și acum El este zi de zi pe dealul de tămâie, ca să ne reprezinte. Ce Mântuitor, ce Domn!

După aceste cuvinte, și anume, că El nu a găsit nici un cusur la mireasă și ea este desăvârșită de frumoasă în ochii Săi, înțelegem ce spune versetul 8, că mireasa nu va mai rămâne mult timp în anturajul ei, în care ea s-a aflat până în momentul când Mirele a început să-i vorbească. Am văzut că rămășița viitorului, care se va întoarce la Dumnezeu în țara lui Israel, la un moment dat va fugi din țară. Fii și fiicele Sionului vor fugi, când se va împlini cuvântul, pe care Domnul Isus l-a spus în Matei 24: »De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în Locul Sfânt” (cine citește să înțeleagă!) atunci, cei ce vor fi în

Iudeea, să fugă la munți» (versetele 15 și 16). Va veni un timp în care rămășița, care în Ierusalim și Iudeea a slujit lui Iehova în noul templu, va vedea urâciunea îngrozitoare instalată în templu acesta și atunci rămășița din Iudeea va fugi. Atunci ei vor lua cuvintele din Psalmul 42 pentru ei înșiși, prin care vor exprima, că sunt departe de Ierusalim, că în nevoile lor vor striga către Dumnezeu din țara Iordanului, din munții Hermonului, despre care stă scris și aici, și din muntele Mițear. Ei, cei care locuiesc în câmpie, au fugit la munți, din cauza urâciunii groaznice, a chipului fiarei, prezentat în cartea Apocalipsa capitolul 13. Fiara este căpetenia împărăției romane reînstate; anticristul va face un chip al ei și îl va așeza în templul de la Ierusalim. Cu aceasta anticrist își va instaura serviciul lui de închinare îngrozitor și va constrânge pe oameni (în măsura cât îi stă în putere) să se închine acestui chip. Și Domnul Isus a spus: când veți vedea întâmplându-se aceasta, atunci trebuie să fugiți. Dacă vreți să vă salvați viața, atunci faceți ca Lot și fugiți de dragul vieții voastre. Fugiți la munți, în Liban, în Amana, în Senir și în Hermon. Găsim în nordul Israelului două lanțuri de munți, ai Libanului și Antilibanului. Amana este o parte a munților Antilibanului, și anume acea parte de unde izvorăște râul Amana (sau Abana), pe care îl pomenește Naaman sirianul (2 Împărați 5,12). Senirul este potrivit cu Deuteronom 3,9, *o culme* a muntelui Hermon. Deci toate aceste regiuni muntoase se întind în Nord, unde va fugi rămășița.

Va veni însă un timp, când Domnul Isus va vorbi inimii ei. Va veni un timp (ca în Cântarea Cântărilor 2), când iarna a trecut și El îi va îndemna să se reîntoarcă în țară, să vină la El din vizuinile leilor și de pe muntele panterelor. Știm noi ce reprezintă aici leii și panterele? În cartea Apocalipsa 13 este vorba de fiara din mare; ea este un simbol al căpeteniei imperiului roman. Dacă vom privi însușirile acestei fiare, atunci vom vedea că ea arată ca un leopard (sau panteră) și are gura unui leu. Această fiară va fi așa de puternică, că va omorî mulți sfinți. Și chiar atunci, când rămășița va fugi, ca să fie păzită de Dumnezeu 1260 de zile într-un loc, pe care El l-a pregătit pentru ea, citim în Apocalipsa 12, că balaurul (acesta este diavolul, care va însufleți fiara) se va strădui să ajungă până acolo unde este ea și s-o ucidă. Însă Dumnezeu o va ocroti acolo. Leii și panterele sunt așadar dușmanii care vor prigoni rămășița, așa cum găsim la Daniel, care a fost aruncat în groapa cu lei. El reprezintă simbolic această rămășiță, care în timpul sfârșitului (când căpetenia popoarelor, Darius medul, va fi la conducere), din cauza statorniciei ei în Dumnezeul lui Israel va fi aruncată în »vizuinile leilor«, așa cum se spune aici. Tot așa a avertizat și Ieremia poporul (capitolul 5,6), pentru că era neascultător și rebel față de Dumnezeu, că Dumnezeu va trimite lei, lupi și pantere, ca să-i nimicească (vezi și Habacuc 1,8). Însă aici a venit timpul când Domnul Isus va vorbi inimii miresei și o va chema afară de sub puterea acestor grozăvii, ca ea să se întoarcă înapoi la El. Căci ea nu este aici în locul unde Domnul Isus poate fi lângă ea. Sunt locuri unde credincioșii trebuie să fugă uneori pentru un timp. Dar acesta nu este locul pe care Domnul l-a stabilit pentru rămânerea lor. El nu spune numai: „coboară-te din Liban”, ci »vino cu Mine din Liban«. Aceasta înseamnă: coboară-te din Liban, ca să fi cu Mine, căci Eu nu pot fi cu tine acolo în Liban. Tu trebuie să vii la Mine, aici în locul unde Eu vreau să locuiesc. Așa se va întoarce mireasa înapoi la Ierusalim. În Psalmul 122 ea spune, că s-a bucurat când i s-a spus: »Haidem să mergem la casa Domnului!« Așa se va reîntoarce ea, căci Domnul o dorește. El dorește s-o aibă lângă El, și noi vedem aici, cum totul de la ea captivează atenția Sa și este prețios pentru El.

»Mi-ai răpit inima, sora mea, mireaso! Mi-ai răpit inima numai cu o privire a ochilor tăi, numai cu un lăntșor al gâtului tău« (versetul 9). Da, așa este la rămășiță, cum este acum Adunarea pentru Domnul Isus. Nu este așa, că El a iubit Adunarea ca pe un mare întreg, ca o mulțime mare de credincioși. Căci în Noul Testament se spune nu numai că El a iubit Adunarea, ci și că El m-a iubit și pe mine și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine (Galateni 2,20). Domnul Isus cunoaște pe fiecare credincios al Adunării, așa cum va cunoaște pe fiecare credincios al rămășiței și va iubi pe fiecare în parte. Un singur păcătos smerit poate să facă mai multă bucurie în cer decât nouăzeci și nouă care nu se pocăiesc. Dumnezeu este atent la unul singur. Este impresionant pentru noi, că în ziua cincizecimii s-au pocăit trei mii de suflete, și fără îndoială Dumnezeu S-a

bucurat, însă Domnul Isus a rămas toată noaptea treaz, ca să vorbească numai cu Nicodim, și El a trebuit să treacă prin Samaria, ca să vorbească cu o singură femeie, deoarece El prețuia fiecare suflet. Deci cele mai mici detalii ale miresei Îi atrag atenția. El le savurează pe toate și nimic nu-I scapă. Ce gând prețios, că Domnul Isus se ocupă așa cu noi! Cu ochii noștri, care sunt în totul pentru El, și cu lăntișoarele de la gâtul nostru. Nu am legat noi la gâtul nostru, ceea ce El ne-a învățat? În Proverbe citim de mai multe ori (capitolul 1,89; 3,3; 6,21), că poetul amintește fiului său, să lege la gâtul său învățătura tatălui său și sfaturile mamei sale. Să nu facem și noi la fel cu poruncile Domnului? »Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește«. Atunci Domnul Isus poate veni la noi și ni Se poate descoperi, și împreună cu Tatăl poate să facă locuință la noi (Ioan 14,21-23), dacă poruncile Sale sunt așa fel legate la gâtul nostru, că noi le facem proprietatea noastră; atunci El Se poate bucura de aceasta.

»Ce frumoasă este dragostea ta, sora Mea, mireaso! Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul, și mirosul miremelor tale decât toate mirodeniile!« (versetul 10). Am citit în capitolul 1,2, că mireasa spune ceva asemănător Mirelui. Și ea spune că dragostea Mirelui este mai bună decât vinul. Însă vedem aici, că Mirele se exprimă mult mai accentuat. »Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul!« Nu este aceasta ciudat? Ce slabă este dragostea noastră, frați și surori, ce neînsemnată în comparație cu dragostea pe care El ne-a dovedit-o, dragostea cu care El S-a dat pentru noi! Și totuși - prețuirea dragostei noastre slabe, pe care El o face, este nemărginit mai mare decât prețuirea dragostei Lui de necuprins, pe care noi o facem, și care El ne-a dovedit-o. El spune: »Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul!« El a cunoscut bucuria vinului, dar El prețuia dragostea miresei mai presus de toate bucuriile, care se găseau pe pământ. Cât de mult a prețuit El dragostea unei femei păcătoase care se căiește (Luca 7,46) și a unei femei samaritene (Ioan 4)! Cât de prețioase au fost mirodeniile ei, mult mai mult decât toate mirodeniile! El știa că acest popor, înainte ca el să se fi întors la El, nu a adus aceste miresme la El. Citim în Isaia 57,9, că Dumnezeu spune poporului, că el își ducea miresmele »la împărat«, acesta este anticristul. Ei duceau aceste miresme, care erau destinate pentru Mesia, falsului Mesia (Mesia este Acela care a fost uns cu untdelemn; aceasta înseamnă Numele Său). Însă aici, după ce mai întâi mireasa în capitolul 1,3 a laudat miresmele mirositoare, care se găseau la Mire, ea însăși s-a scaldat în aceste miresme și acum Domnul spune: »Mirosul miremelor tale este mai plăcut decât al tuturor mirodeniilor«. El miroase la ea, tot ce ea a primit de la El. Și El le consideră, ca și cum toate ar ieși de la ea însăși. Tot ce se găsește în noi pentru El, le-a produs El în noi. Nu este de la noi; El ni le-a dăruit; El ne-a dat putere, ca să aducem aceste roade. Și totuși - El le savurează, El le prețuiește pentru inima Sa, ca și cum noi le-am fi adus Lui. Ce Mântuitor minunat, care prețuiește tot ce noi Îi dăm, în timp ce nimic din toate acestea nu este de la noi.

»Buzele tale, mireaso, picură ca fagurul de miere! Miere și lapte sunt sub limba ta.« El știe să prețuiască toată scumpătatea, care vine de pe buzele noastre. Poetul Proverbelor spune: »Cuvintele prietenoase sunt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet și sănătoase pentru oase« (capitolul 16,24). Așa este pentru Domnul Isus. Poate El spune despre tot ce vine de pe buzele noastre, că este miere? Mierea vorbește despre relațiile naturale de pe pământ, pe care Dumnezeu le-a dat și care sunt bune în sine; Domnul Isus savurează aceste legături naturale pământești, pe care le-a avut cu mireasa, și ceea ce mireasa vorbește cu buzele ei despre El. Citim despre Ionatan, că prin puțină miere ochii lui au devenit mai luminoși. Ce va fi atunci pentru Domnul Isus, când acest fagure de miere, care trebuie să picure de pe buzele noastre, se va găsi în adevăr la noi!

Vedem așadar că Mirele are aici din nou legături naturale cu poporul Său. Aceasta nu este de la sine înțeles! Când Domnul Isus era în mijlocul poporului Său și ei I-au zis: »Iată, mama Ta și frații Tăi Te caută afară«, El le-a răspuns: »Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?« El nu putea să recunoască legătura cu acești păcătoși, cu acest popor înstrăinat de Dumnezeu (de aceea mierea trebuia să lipsească în jertfa de mâncare, Levitic 2,11), ci a spus: »Căci oricine va face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă« (Marcu 3,32-35). Numai aceia dintre ei, care alcătuiesc într-adevăr această rămășiță - și care o vor forma și în viitor - numai pe aceia îi

poate numi El aici: »sora Mea, mireasa Mea«. Căci El este într-adevăr fratele miresei. Mama miresei este, așa cum am văzut, Israel (compară cu capitolul 1,6; 3,4). Israel este acela din care va ieși rămășița viitorului. Însă noi am citit în capitolul 3,11, că Solomon (Mesia) are o mamă, și Apocalipsa 12 arată clar cine este mama Sa. Acolo stă scris despre femeia, despre care am spus deja, că Dumnezeu o va ocroti în pustie. Aceasta este rămășița credincioasă. Însă aceeași femeie, poporul Israel, a dat în trecut pe Domnul Isus (Apocalipsa 12,5). El este, și în ce privește legăturile naturale, fratele acestei rămășițe. Și El va spune, în mod deosebit cu privire la ei, odată, în viitor, cu cuvintele din Isaia 8 și Evrei 2: »Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu«. El va putea să spună cu adevărat despre ea, că ea nu este numai mireasa, ci ea este și sora Sa, de la aceeași mamă. El, Cel care a ieșit din Israel, nu va uita niciodată originea Sa. Cu toate că El este capul Adunării, și va fi și lumina tuturor neamurilor, El nu va uita niciodată, că mama Sa a fost Israel. El nu va uita niciodată, că El este un iudeu și că această rămășiță este sora Lui, când ea se va întoarce înapoi la El și El va putea recunoaște aceste legături cu ea. Exact așa cum mireasa, pe care robul a trebuit s-o caute pentru Isaac (Geneza 24,3-4), trebuia să fie din același neam cu el, tot așa și mireasa lui Mesia trebuie să fie din același neam cu El.

Miere și lapte este sub limba ei, lucrurile cele mai de preț ale țării Israel, ale unei țări în care curgea lapte și miere! Toate lucrurile de preț, pe care Domnul Isus le-a pus aici, El le va regăsi la ea, și anume, sub limba ei, căci ea însăși spune cu cuvintele lui Ieremia (capitolul 15,16), că ea a mâncat toate Cuvintele Domnului. Ori de câte ori ea a auzit aceste cuvinte, ea și-a găsit desfătarea în aceste cuvinte, și aici Domnul regăsește ceea ce ea a consumat de la El, și El Însuși poate savura, ceea ce El a produs în ea. Ce har, să putem vedea aceasta! Ce har, când și la noi este tot așa, că cuvintele, pe care Domnul ni le spune, sunt miere și lapte pentru noi, și că ele se găsesc sub limba noastră; aceasta înseamnă, că noi le-am primit, dar și că ele se reîntorc la El.

Ce har este și atunci, când mirosul hainelor noastre este ca și mirosul Libanului. În Osea 14,6 profetul spune, că atunci când Israel va fi reinstaurat și va fi reîntors la Dumnezeu, el va avea un miros ca cel al Libanului. Libanul este un ținut muntos, plantat cu arbuști exotici prețioși, al căror miros se ridică în timpul primăverii. Toate aceste mirosuri, pe care ea le-a primit în Liban în timpul strămtorării (versetul 8), vor miroși din îmbrăcămintea ei. Ce fel de haine va purta ea? Ea însăși spune în Isaia 64,6, că toate faptele ei bune (nu nedreptățile!), sunt ca o haină mânjită. Propriile ei fapte bune nu sunt plăcute Lui; deși sunt fapte bune, ele sunt din fire, pe baza faptelor Legii. Israel năzuia după neprihănire, spune Romani 9,31, însă Domnul nu va putea niciodată spune, că mirosul *acestei* neprihăniri este plăcut Lui. Va fi însă așa ca și la mireasa din cartea Apocalipsa 19; ea va avea o haină, care va miroși plăcut pentru El, și această haină va consta din fapte neprihănite. Acestea însă nu sunt faptele neprihănite ale Legii sau ale firii, ci acestea sunt toate faptele bune, pe care Domnul Isus Însuși le-a lucrat în mireasă, atât în noi, cât și în această rămășiță. Mirosul hainelor ei nu va fi altul decât mirosul mantalei neprihănirii, cu care El Însuși o va îmbrăca (Isaia 61,10). Ce roade va produce Domnul la ea vedem și din următoarea secțiune minunată (versetele 12-15). Domnul începe aici să compare rămășița cu o grădină. Aceasta este foarte remarcabil, dacă vedem ce rol joacă grădina în Sfânta Scriptură. Dumnezeu a vrut înainte de orice început, când El a stabilit relații cu omenirea, începând de la Adam și Eva, să aibă »o grădină« pe acest pământ, unde putea veni în legătură cu omul. Dumnezeu a vrut să se bucure de tot ce se găsea în această grădină pentru El. Dumnezeu a spus într-adevăr lui Adam și Eva să populeze pământul și să-l stăpânească, însă la început Dumnezeu le-a dat o grădină, în care ei trebuiau să locuiască, în care erau reunite cele mai mari binecuvântări ale creației, unde condițiile erau de așa fel, că, omenește vorbind, nu era nici un motiv ca Adam și Eva să decadă, și unde ei puteau să fie totdeauna în legătură cu Domnul, când El venea în răcoarea serii la ei. Dar nu a fost așa. Noi știm, că Adam și Eva au căzut, că ei au trebuit să fie alungați din grădină și că Dumnezeu a sigilat grădina. Ea a fost, fără îndoială, mai târziu pustiită de potop; nu a rămas nimic din ea. Dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a renunțat la gândurile Sale cu privire la o grădină, la dorința Sa după un paradis aici pe pământ, unde El poate avea legătură cu oamenii. După potop Dumnezeu a intrat prin Noe din nou în

legătură cu oamenii. Și Noe a plantat o grădină (o vie), dar el s-a îmbătat în această grădină. Crezi tu, că Dumnezeu putea fi în această grădină? Dacă urmărim istoria mai departe, vedem cum Dumnezeu Și-a ales *un* popor din toate popoarele, poporul Israel. Și El Își face și între ei o grădină. Citim în Isaia 5, că El a făcut Israelul ca pe o vie, în care a făcut tot ce era nevoie, pe care El a îngrădit-o (așa cum și aici este vorba de o grădină închisă), în care El a săpat un teasc și a așezat un turn și a îngrijit via, ca să poată strânge rod de acolo. Și El spune: nu se cuvenea ca Eu să aștept rod de la via pentru care Eu am făcut așa de mult? Și totuși - rodul nu au venit. Ceea ce Dumnezeu a așteptat de la aceasta, El nu a găsit acolo. El a așteptat struguri buni, dar El a găsit struguri sălbatici.

Vedem însă apoi, că vine Domnul Isus. Și după ce Israel a dat greș ca vie, *El* spune: acum pășesc Eu în locul lui Israel. Eu sunt adevărata viță și fiecare, care stă în legătură cu Mine, este o mlădiță pe această viță (Ioan 15). Domnul Isus a dat via Israel la o parte. El nu rămâne mai departe în această vie, ca să caute roade la ea, ci merge acum afară, la pământul înțelenit din jur. Ca un semănător, aruncă acolo Cuvântul lui Dumnezeu, ca să achiziționeze din nou o grădină pentru Sine, nu în Israel, ci pe ogorul care este lumea (Matei 13,18.19.24.38). În pildă citim însă (versetul 25), că noaptea a venit dușmanul și a semănat iarbă rea (neghina) printre grâu; iarăși Dumnezeu nu a avut nici o grădină aici pe pământ, unde să poată locui! Da, Dumnezeu locuiește în Adunare, dar aici nu este vorba de Adunare, ci de ceea ce este pe pământ: mărturia pământescă, creștinătatea. Poate Dumnezeu să locuiască acolo unde a avut loc o amestecare dezgustătoare a binelui cu răul? Unde păsările necurate ale cerului își fac cuiburi în marele copac, care a crescut din grăuntele de muștar? Unde aluatul răutății a dospit toată plămădeala? Și unde buruiana crește împreună cu grâul? (Matei 13,30-33; compară și cu Apocalipsa 18,2; 1 Corinteni 5,8). Nici aici Domnul Isus nu poate fi.

Și totuși va veni momentul, când aici pe pământ se va găsi o grupă de oameni, cărora El le va putea spune: sunteți o grădină închisă. Aceasta înseamnă, o grădină care este numai pentru El, care stă închisă pentru lumea de afară. Știm, printre altele din Ezechiel 42,20, că zidul este un simbol a ceea ce face o despărțire între ceea ce este sfânt și ceea ce nu este sfânt. Așa va putea Domnul Isus să spună aici despre mireasă, că ea este o grădină închisă pentru lumea aceasta, deschisă numai pentru El. Un proprietar oriental putea avea o asemenea grădină și în acest ținut uscat putea avea o fântână, așa cum spune aici: o fântână deosebită, căci era ceva deosebit, când apa vie țâșnește din adâncime (compară cu versetul 15). Atunci el pecetluia acest izvor, pentru ca nimeni altcineva să nu poată bea din el, și numai el singur avea desfătarea deplină în acesta. Așa spune Domnul Isus aici despre rămășiță: »Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită« (versetul 12). Va veni deci un timp, când Domnul Isus va avea totuși o grădină Eden aici pe pământ. Citim aceasta în Isaia 51,3; »Pentru că Domnul va mângâia Sionul, Se va îndura de toate lucrurile lui pustiite; și va face pustietatea lui ca grădina Domnului; bucurie și veselie se vor găsi în el, mulțumire și glas de cântare.« Aceasta este grădina închisă, care se va găsi în timpul sfârșitului; rămășița Ierusalimului, o grădină pentru El, o grădină Eden. Atunci El va avea în sfârșit această grădină închisă, unde El va putea umbla în mijlocul alor Săi pe pământ. El Însuși va fi ca un zid de foc în jurul Ierusalimului și va fi slava lui în mijlocul lui (Zaharia 2,5). Așa se spune și în Psalmi: »Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum și până în veac« (Psalm 125,2). Așadar acolo este o grădină închisă, numai pentru El.

Și ce găsește El în această grădină? Aceleași lucruri, care s-au găsit la începutul Bibliei în grădina Eden și care se vor găsi la sfârșitul Bibliei, în legătură cu noul Ierusalim (Apocalipsa 22,1,2). Acolo este vorba în primul rând de apă și în al doilea rând de pomi. Și în grădina Eden țâșnea un izvor; exact așa ca aici, ieșea din pământ și se împărțea în patru râuri. Și acolo erau pomi, așa cum sunt numiți aici, între alții, pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Merită osteneala să ne gândim la aceste două tablouri, apa și pomii roditori. Pe de o parte aici este vorba de apă, și anume (ca să numim versetul 15) de apa vie. Aceasta este important. Dumnezeu Însuși este izvorul de apă vie, însă Israel L-a părăsit (Ieremia 17,13). În prezent

Dumnezeu nu poate spune, că Israel este pentru El o fântână închisă. El trebuie să spună acum, că Israel este ca o grădină *fără* apă (Isaia 1,30), o grădină în care El nu găsește nimic de care El să se poată delecta. Totuși citim în Isaia 58,11, că în timpul din urmă, după ce Israel a trecut prin strâmtorări, el va deveni o grădină udată, căci Domnul Însuși îl va face un izvor de apă, de care El se poate înviora; de fântâna apelor vii, izvorul grădinilor, care va țâșni acolo pentru El. Așa este cu rămășița, așa trebuie să fie și cu noi. Domnul Isus a venit să ne aducă apa vie, care va deveni în noi un izvor de apă vie, care va curge în viața veșnică (Ioan 4,14); această apă ne pune în legătură cu toate binecuvântările cerești în Domnul Isus; cu toate slăvile persoanei Sale, căci El este viața veșnică. El Însuși spune: »Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a spus Scriptura« (Ioan 7,38). Așa găsește El aici la rămășița apa, de care El se poate înviora. Știm că apa este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu în puterea sa curățitoare. Însă aici ea este apă vie; aceasta înseamnă, Cuvântul lui Dumnezeu făcut viu prin puterea Duhului Sfânt.

Însă în această grădină se găsește nu numai apă vie. Aici se spune, că acolo se găsesc și pomi și tot felul de alte plante. În versetul 13 se spune: »Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe«. Cuvântului lui Dumnezeu, făcut viu în noi, îi aparțin roade, și anume rodii, așa cum se spune aici. Noi știm că marele preot purta pe tivul mantalei sale, alternativ, clopoței de aur și rodii. Clopoțeii de aur vorbesc de asemenea de mărturia Duhului Sfânt prin Cuvântul lui Dumnezeu, dar într-un alt chip. Și aceasta este mărturia Duhului Sfânt legată de producerea rodului. Însă acest tablou arată totodată, cum este posibil, ca noi să dăm într-adevăr la iveală apă vie și roade spirituale. Aceasta este posibil prin slujba de Mare Preot a Domnului Isus. Dacă El ne poate spune, că El găsește roadă la noi, aceasta este posibil deoarece El este Marele nostru Preot înaintea lui Dumnezeu și El face posibil să se găsească la noi această roadă și această mărturie a Duhului Sfânt, această apă vie. De aceea toate roadele care sunt numite aici în continuare, toate mirodeniile, nu sunt altceva decât gloriile propriei Sale Persoane! Da, în capitolul 1,12-14 mireasa însăși atribuie Mirelui aceste diferite mirodenii. Aici vedem confirmat din nou, că tot ce El găsește la ea, nu este altceva decât ceea ce El Însuși a produs în ea.

»Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii«. La cuvântul paradis ne gândim nemijlocit la grădina unde a fost Adam și Eva. Este un cuvânt persan, care a fost preluat în limba ebraică și de aici a pătruns și în vorbirea noastră. Vechii traducători greci ai Vechiului Testament au tradus pentru grădina Eden cuvântul „grădină” cu „Paradis”. Și Duhul lui Dumnezeu preia acest cuvânt, căci în cartea Apocalipsa 2,7 se spune că pomul vieții este în Paradisul lui Dumnezeu. Un Paradis este deci inițial o grădină, și anume o grădină care se caracterizează prin două lucruri. În primul rând ea este un parc închis pentru lumea de afară, înainte de toate destinat pentru un împărat, așa ca și aici și în Neemia 2,8 și Eclesiastul 2,5, singurele locuri în care Paradisul este numit în Vechiul Testament. Este un parc de distracții, în care nici un alt om, în afară de împărat, nu avea voie să intre; unde numai împăratul avea voie să fie și să savureze tot ce se găsea în acesta. A doua însușire a unui Paradis este, că acolo se găseau pomi roditori. Așa vedem aici pomi care cresc lângă ape, așa cum noi găsim de mai multe ori în Vechiul Testament. În Psalmul 1,3 se spune despre neprihănit, că el este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui. Găsim acest tablou și în Ieremia 17,7-8 (compară cu Ezechiel 47,12). Cuvântul lui Dumnezeu, folosit prin puterea Duhului Sfânt, dă naștere în noi la roade spirituale pentru El. Nu în primul rând rod *pentru noi*, ca noi să-l consumăm, ci roade care sunt prețioase pentru El; roade nobile și substanțe aromatice prețioase, care vorbesc despre slava Sa. Nu vreau să afirm, că pot să dau o interpretare spirituală exactă pentru fiecare substanță aromată, care urmează aici, dar vreau totuși să încerc.

Primele două, hena și nardul, le-am studiat deja în capitolul 1,12-14 și am văzut acolo - nu voi intra din nou în detalii - că hena vorbește despre slava Domnului Isus în învierea și glorificarea Sa după aceea ca Om, în timp ce nardul vorbește de înjosirea Sa pe pământ, așadar, înainte de cruce și înviere. Prin aceasta de fapt este sintetizată toată slava Sa ca Om; slava Sa *înainte* de cruce, pe pământ, și slava Sa după cruce, în ceruri. Acestea vor fi prezentate mai detaliat în

substanțele aromatice următoare. Și aici sunt numite mereu două câte două și sunt prezentate într-o mare diversitate, totodată ca să împiedice, ca noi să nu gândim cumva, că acestea ar constitui toată slava Domnului Isus. Ca acest gând să fie exclus, de două ori stă aici adăugarea: »tot felul de arbori de tămâie« și »cele mai alese miresme«. Deci dacă noi avem voie să vedem ceva în aceste șase substanțe aromate, atunci totdeauna este valabil, că în Domnul Isus se găsesc mult mai multe slăvi, căci la El se găsesc tot felul de substanțe aromatice și de tămâie.

Nardul este numit din nou în versetul 14, împreună cu șofranul. »Șofran« este un cuvânt greu, deoarece în Scriptură se găsește numai aici și noi deci, ca să clarificăm înțelesul, trebuie să căutăm să vedem în ce fel a fost el pregătit. Șofranul era odinioară unul din cel mai scump și mai fin parfum, care se găsea. El era preparat dintr-o plantă mică și neînsemnată, un fel de crocus. Singura legătură, care o putem face, este cu planta înrudită din capitolul 2,1 (redată cu »trandafir din Saron«), unde mireasa spune, că ea este un trandafir din Saron, un crin din văi. Ea exprimă acolo, că ea este o simplă și neînsemnată floare de câmp, care crește în locuri neînsemnate. De aceea am putea probabil spune, că nardul și șofranul vorbesc împreună despre smerirea Domnului Isus, despre slava pe care El o răspândește prin faptul că El era Omul înjosit; o slavă, care nu ar fi fost așa de mare, dacă aici pe pământ El ar fi ocupat între oameni un loc al onoarei, gloriei și bogăției. Însă tocmai în înjosirea Sa, pe locul cel mai de jos, pe care El Și l-a ales (Filipeni 2,6-8), a strălucit mult mai multă slavă decât ar fi fost posibilă din alt loc.

În trestia mirositoare și în scorțișoară avem noțiuni, care se întâlnesc mai des, atât în Noul Testament cât și în Vechiul Testament. În Vechiul Testament vedem că trestia mirositoare și scorțișoara erau substanțe aromate, care nu creșteau în Israel. Ele erau plante exotice, care trebuiau aduse de departe. De două ori citim (în Isaia 43,24 și Ieremia 6,20), că Dumnezeu a trebuit să mustre pe Israel, pentru că el nu l-a slujit realmente cu trestie mirositoare, care se cumpăra cu bani de departe. Erau așadar substanțe aromate foarte scumpe, care trebuiau aduse de foarte departe. De aceea citim și că trestia mirositoare era adusă de negustori străini (Ezechiel 27,19). Nu arată aceasta, că trestia mirositoare și scorțișoara vorbesc despre originea îndepărtată și înaltă a Domnului Isus, despre această (dacă am voie să zic așa) slavă „exotică”, care ieșea de la El, pentru că El era Omul din cer? Această slavă minunată a Aceluia care putea să-i spună lui Nicodim, că El, Cel care vorbea cu el, era Fiul Omului și în același timp era în cer, care putea să facă cunoscut fiilor oamenilor aici pe pământ lucruri cerești (Ioan 3,13). El era „canalul” prin care cobora slava cerească, și aceasta este prezentat prin faptul că cuvântul pentru »trestia mirositoare« a fost tradus frecvent în Vechiul Testament cu „trestie” sau „canal”; cuvântul întrebuițat în ebraică pentru mânerul și brațele sfeșnicului este același (Exod 25).

A patra grupă o constituie smirna și aloia. Am văzut deja în capitolul 1,13 și 3,6 ce înseamnă smirna; amintesc aici numai faptul că ea vorbește despre suferințele Domnului Isus, pe care El le-a îndurat. Aici ea este legată de aloe, și această legătură o cunoaștem bine, căci în Ioan 19,39 se spune că Nicodim, pe când Domnul Isus era mort, a dus o amestecătură de smirnă și aloe, cam o sută de litri. Acestea două împreună vorbesc despre ceea ce a făcut ca Slava Domnului Isus să fie cea mai mare. Nu numai originea Sa cerească, dumnezeiască, nu numai slava Sa în înjosirea Sa, nu numai slava învierii și gloriei Sale acum în cer, ci în mijlocul acestora slava care cobora de pe crucea Golgotei; suferințele, pe care El le-a îndurat acolo, mirosurile plăcute, care s-au ridicat din acestea spre Dumnezeu, mirosurile, cu care El a fost îmbălsămat, când a fost pus în mormânt. Însă aceleași substanțe aromate se văd în El și într-o altă ocazie. Căci El a plecat într-adevăr din Israel (a murit și ultimul lucru, pe care Israel l-a văzut despre El, este un Mesia mort), însă când El va reveni și Se va arăta poporului, atunci toată îmbrăcămintea Lui va fi smirnă, aloe și casia (Psalmul 45,8), căci Același Mesia, pe care ei l-au lepădat, se va arăta lor.

»(Toată) Ființa Lui este plină de farmec« (capitolul 5,16). Toate aceste substanțe aromate împreună, ce slavă! Este ca și untdelemnul sfânt, care era pregătit pentru Dumnezeu. În Exod 30,23 sunt numite trestia mirositoare, scorțișoara și smirna ca elemente constitutive ale untdelemnului sfânt, care era numai pentru Dumnezeu și care avea voie să fie mirosit numai de El. Căci numai Dumnezeu este în stare să prețuiască cu adevărat valoarea tuturor gloriilor, care

se găsesc în Domnul Isus, și a tot felul de tămâie și substanțe aromate, care aici nu sunt numite cu nume. *El* le poate savura pe deplin și poate cuprinde cu privirea conținutul lor. Pentru noi este așa, că noi putem cunoaște numai ceva din acestea, și aceasta ne face fericiți și ne umple de bucurie. Și când noi savurăm acestea și vorbim despre ele înaintea Lui, atunci aceasta înseamnă pentru *El* roadă, pe care *El* o găsește la noi. Dar cine poate să înțeleagă cu adevărat ce este slava Sa deplină? „Nume Isus! Cin’ pătrunde / adâncimea, slava Ta! / Cine haru-Ți și iubirea / Să vestească, va putea?” Este imposibil să aprofundezi pe deplin cine este *El*. Însă aceasta nu este necesar, dacă numai acest rod se găsește la noi! Căci *noi* nu trebuie să omagiem pe deplin roada pe care o aducem pentru *El*, ci ea trebuie sa-I fie Lui prețioasă. Ea este destinată pentru *El*. Noi nu trebuie nici măcar s-o înțelegem, însă *El* înțelege simțămintele noastre și *El* o poate prețui.

De aceea și la noi trebuie să fie dorința, pe care o pronunță mireasa în versetul 16: »Trezește-te, vânt de nord, și vino, vântule de sud! Suflă peste grădina mea, ca să-i picure miresmele! Să vină preaiubitul meu în grădina lui și să mănânce roadele ei scumpe!« Este prezentă și la noi această dorință, ca Domnul să poată face cu noi tot ceea ce gândește *El* că este bine, ca să dea naștere în noi la aceste miresme? Aceasta nu merge automat. Nu este de la sine înțeles, că fiecare credincios aduce roade pentru *El*. Pentru aceasta este nevoie deseori de un vânt de nord sau un vânt de sud. Vântul de nord este în Israel un vânt rece, care deseori aduce cu el furtună. Domnul Isus trebuie câteodată să trezească acest vânt și să-l lase să vină peste noi, căci acest vânt de nord, furtunile din viața noastră, pot deseori să dea la iveală aceste roade, care nu s-ar găsi dacă noi am fi trăit mai departe în liniștea noastră. Vântul de nord poate fi rece, însă el nu este totdeauna neplăcut, căci în Proverbe 25,23 se spune că vântul de nord aduce ploaie, și când vine ploaia peste țară, știm că după aceea parfumul plantelor se revărsă mai minunat, așa cum spune aici: »suflă peste grădina mea, ca să-i picure miresmele!«

Vântul de sud este vântul care aduce căldura. Domnul Isus spune în Luca 12,55: »Și când suflă vântul de sud, spuneți: „Va fi arșiță”.« Arșița nu este totdeauna plăcută. Dacă este vorba de arșița din capitolul 1,6, soarele arzător, care va lumina rămășița, atunci aceasta nu este deloc plăcută. Dar este o arșiță pe care Dumnezeu o aduce, ca să dea la iveală la această rămășiță roade prețioase, plăcute Lui. Vântul de miază-zi poate fi totuși și plăcut. Elihu spune lui Iov (capitolul 37,17), că îmbrăcămintea noastră se încălzește, când Dumnezeu face pământul înnăbușitor din sud încoace (sau: prin vântul de miază-zi). Se poate deci ca vântul de miază-zi să aducă o căldură minunată, prin care noi ne înviorăm prin ceea ce găsim la Domnul și dăm la iveală roade, pe care *El* le poate savura. Vântul de miază-zi împreună cu vântul de nord pot da la iveală aceste roade și să facă să curgă toate aceste miresme. Plantele sunt prezente, dar deseori abia miroase. Atunci trebuie să sufle vântul, ca să poată curge miresmele. Așa va face Domnul Isus la rămășiță. Este exact așa ca în Ezechiel 37 în valea scheletelor uscate, unde *El* spune vânturilor din cele patru colțuri ale pământului: Suflați peste aceste oaze, ca ele să se îmbine unele cu altele, ca ele să se îmbrace cu carne și piele și să vină la viață și să stea pe picioarele lor, ca din acest popor să iasă roade pentru Mine. Așa va fi în viitor, când Domnul Isus va lăsa să sufle acest vânt și va căuta roadă la rămășiță. Unde roadele nu sunt suficiente, mireasa însăși spune: »suflă peste grădina mea«. Ea o numește grădina ei proprie, căci dacă acolo sunt roade puține ea nu îndrăznește să vorbească despre grădina *Lui*. Însă de îndată ce miresmele încep să curgă, ea spune: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui«, căci atunci grădina este numai pentru *El* și nu se mai rușinează de ceea ce se poate găsi în această grădină.

Este un cuvânt frumos, pe care ea îl spune: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui și să mănânce roadele ei scumpe!« Ea are dorința ca Domnul să găsească ceva la ea, care să fie prețios pentru inima Lui, aceste roade scumpe, despre care ea vorbește aici. Domnul Isus a dorit după o asemenea grădină pe când *El* era aici pe pământ; după o asemenea liniște, un asemenea loc închis, unde să poată consuma roadele spirituale. Ce crezi tu, ce a însemnat pentru *El*, că acolo în Betania era o familie, care era pentru *El* ca o grădină închisă, unde găsea roade scumpe și pentru care *El* era Preaiubitul? Unde o Maria din Betania a adus nardul și l-a vărsat pe capul și picioarele Lui, din care s-a răspândit mirosul plăcut? Însă pentru aceasta a fost necesar, ca mai

înainte să sufle vântul de nord (Ioan 11). Mai întâi trebuia ca Lazăr să moară, să devină vizibilă slava învierii Fiului lui Dumnezeu, înainte ca să poată curge miresmele plăcute din Ioan 12. Domnul Isus trebuie uneori să întrebuițeze vântul, înainte ca El să poată întâlni aceste miresme plăcute. Nu a fost tot așa și la ucenicii din Emaus? Nu au devenit ei reci din cauza vântului de nord? Însă când Domnul Isus le-a explicat totul cu privire la El, începând de la Moise și de la prooroci, a început să curgă și de la ei aceste miresme plăcute și ei L-au rugat împreună: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui«. Ei au insistat de El să vină în casa lor și să rămână la ei, și Domnul a mers cu ei. Însă pentru aceasta a fost nevoie mai întâi să sufle vântul de sud și să aprindă în ei jăraticul, așa că mai târziu au spus: »Nu ne ardea inima în noi?« (Luca 24,25-32). El a trebuit să lase mai întâi să vină vântul de sud, înainte ca să curgă realmente miresmele plăcute, pe care El le putea savura.

Și nu este așa și la noi, frați și surori? Atunci când suntem adunați pentru adorare, este în inima noastră dorința sinceră: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui? Este într-adevăr ceva prezent la noi, care să curgă pentru El? Sunt prezente miresmele, pe care El le poate savura? Probabil că în săptămâna trecută a suflat vântul de nord sau vântul de sud. Au avut ele ca rezultat, că aceste miresme curg, așa fel că noi putem spune cu sinceritate: Doamne Isuse, vino în mijlocul nostru să savurezi roadele pe care Ți le oferim? Sau abia găsește câteva roade la noi, pentru că suntem ocupați mai mult cu binecuvântările noastre proprii sau cu gândurile noastre? Este așa, că El poate răspunde la chemarea noastră, așa ca în capitolul 5,1, și poate spune: »Am venit în grădina Mea, sora Mea, mireaso!«, că El poate savura cu adevărat tot ce găsește acolo? Ce trebuie să fie pentru inima Lui, când El poate veni duminica dimineața în mijlocul alor Săi, unde ei sunt adunați pentru Numele Său; nu să asculte, ce El are să le spună - aceasta este în sine foarte important, dar este un egoism foarte mare, dacă noi venim numai ca să ascultăm - ci să-I dăm ceva, acolo unde suntem adunați; nu să dăm ceea ce noi înșine am realizat, ci ceea ce El prin Cuvântul Său și prin Duhul Său a lucrat în inimile noastre, când zilnic ne arată frumusețea Persoanei Sale. Când adunăm toate acestea și dacă a fost necesar să sufle vântul de nord și vântul de sud, ca să facă să se reverse acest parfum minunat, atunci putem să venim la El cu panerul primelor roade ale țării (Deuteronom 26). Atunci putem să I le aducem și să spunem: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui«; și atunci El va spune: »Am venit în grădina Mea«. Atunci, când El vine în mijlocul nostru și ne dă simbolurile pâinii și vinului, va spune: faceți aceasta, ca să vă amintiți de Mine, de Mine, Cel care am părăsit slava Mea cerească, ca să trăiesc aici pe pământ între voi, Cel care am luat locul cel mai de jos și acum sunt glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Toate aceste slăvi, dacă noi le-am savurat cu adevărat, I le vom putea aduce ca roade. Și atunci El va spune: »Am cules smirna Mea cu mireasma Mea; am mâncat fagurul Meu cu mierea Mea; am băut vinul Meu cu laptele Meu«.

Primul lucru, pe care El îl culege, este smirna, pe care noi I-o aducem. Smirna nu este altceva decât suferința, pe care El Însuși a îndurat-o. Când însă noi, mai ales când avem înaintea noastră simbolurile pâinii și vinului, ne-am adâncit cu inimile noastre în această suferință, atunci putem să-I aducem sentimentele noastre ca o jertfă a inimilor noastre. Atunci putem să-I aducem toate gloriile, pe care noi le-am găsit în aceste suferințe, și atunci El poate spune, că El Și-a cules smirna Sa de la noi cu toate miresmele, cu toată gloria care este legată cu acestea. Atunci El poate de asemenea să spună, că El a găsit la noi hrană pentru inima Sa. Hrană la noi! Ce gând! Ce umilitor! Noi vorbim așa de des, că Domnul Isus *ne* dă hrană, când ne strângem, ca să primim hrană de la El. Însă El este fericit, când El poate spune, că El a găsit la noi hrană pentru inima Sa, când El poate coborî pe acest pământ, ca să găsească aici un paradis, acolo unde credincioșii sunt adunați ca o grădină închisă față lume, unde El poate găsi hrană, prin care Se poate înviora. Acest fagure, acest lucru de preț, pe care Dumnezeu l-a dat în țara făgăduinței. Acest vin, care pentru El înseamnă o »plinătate a bucuriei«. Va deveni atunci realitate pentru El, Cel care în simbolurile pâinii și vinului ne prezintă munca sufletului Său: »Va vedea rodul muncii sufletului Său și va fi satisfăcut« (Isaia 53,11). »Înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse (sau: belșug)«, spune Mesia în Psalmul 16,11 despre Dumnezeu, și acest belșug de bucurii îl savurează El aici

în vin și lapte în mijlocul alor Săi, a sfinților, în care este toată plăcerea Sa (Psalm 16,3). Așa va fi în viitor la rămășiță, când ea va aduce aceste roade pentru El.

Citim apoi: »Mâncați prieteni; beți, îmbătați-vă, preaiubiților!« Nu este așa, că Domnul Isus vrea să savureze singur aceste roade. Când El va fi constituit rămășița în Israel și la sfârșit o va introduce în împărăția păcii, El nu va savura *singur* ceea ce El a lucrat în popor ca roade scumpe, ci atunci El va avea oaspeți. Aceasta o găsim prezentată simbolic și în nunta lui Ahașveroș, când s-a căsătorit cu Estera. Acesta a dat un mare ospăț tuturor domnitorilor și slujitorilor lui (Estera 2,18). Așa va fi și la nunta cerească, când Domnul Isus va face Adunarea ca soție a Sa. Atunci va scrie acolo: »Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mirelui« (Apocalipsa 19,9). Însă așa va fi și aici pe pământ. Când Domnul Isus va fi revenit și va fi unit cu rămășița, atunci vor fi acolo și invitați, căci citim în Isaia 25,6, că El va pregăti pe muntele Sionului un ospăț bogat pentru toate popoarele. Acolo ele vor veni la El, ca să savureze cele mai bune mâncăruri și belșug de vin, pe care El le va dărui acolo. Acolo ei vor bea bucuroși și vor mânca ceea ce El a savurat deja mai înainte în Israel. El spune oaspeților în Isaia 66,11, ca să numim un simbol al acestei mâncări, că ei se vor sătura împreună cu El la sânul mângâierilor lor; aceasta El o spune despre Ierusalim, care este văzut acolo ca o mamă. Toate popoarele care vor intra în binecuvântările și în pacea Împărăției de o mie de ani vor savura acestea împreună cu El.